

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТНИМИ ПОЗИЦІЯМИ ОРГАНІЗАЦІЇ

Перехід до ринкової системи господарювання тісно пов'язаний з виникненням і поширенням самостійної, ініціативної діяльності суб'єктів економічних відносин, спрямованої на виробництво продукції, надання різноманітних послуг із метою одержання прибутку. Саме підприємницький сектор є надійною основою, головним структуроутворювальним елементом конкурентно-ринкового середовища, важливою рушійною силою розвитку економічної системи.[2,с.21]

Аналіз середовища (стратегічний аналіз) вважається першим процесом управління, оскільки він забезпечує основу як для визначення місії і цілей організації, так і для розробки стратегії.[2, с.16]

Теоретико-методологічні засади проблемами стратегічного управління і його застосуванням в управлінні діяльністю компаніями займалися вчені та практики зарубіжжя: І. Ансофф, Р. Акофф, К. Боумен, Б. Карлоф, У. Кінг, Д. Кліланд, Г. Кунц, М. Портер, А. Стрікленд, А. Томпсон, О. Віханський, М. Круглов, А. Градов, Ю. Черняк та інші. Розв'язання проблем стратегічного управління знайшло відображення в роботах українських науковців – О.Алимова, В.Герасимчука, Г.Дмитренка, Є. Панченко, М. Мартиненка, М. Мізюка, В.Пастухової, Г.Савіної, Ф.Хміля, З.Шершньової.[4, с.23]

Відзначаючи існування наукових досліджень у сфері стратегічного управління, які проводяться фахівцями різних галузей, треба вказати те, що на сучасному етапі розвитку української економіки стратегічний аналіз та стратегічне управління не достатньо досліджене і має багато недоліків які потребують вдосконалення.

Викладене вказує на необхідність розробки та вдосконалення стратегічного управління саме конкурентними позиціями на ринку.

У сучасних умовах господарювання для розв'язання проблеми

економічної стабілізації та для забезпечення економічного розвитку насамперед існує потреба ефективного менеджменту. Для її забезпечення необхідним є створення ефективної стратегії.[2, с. 59]

I. Ансофф визначав стратегічне управління як процес розробки стратегій і управління підприємством для успішної його діяльності. Стратегічне управління здійснюється в контексті місії організації і його фундаментальна задача полягає в тому, щоб забезпечити взаємозв'язок місії з основними цілями організації в умовах мінливого зовнішнього середовища.[1,с.41] При цьому слід зауважити, що стратегічне планування - це певний набір дій та рішень, розроблених керівництвом, котрі ведуть до розробки специфічних стратегій, призначених для того, щоб допомогти організації, підприємству, фірмі досягнути певної мети, цілей. Проблемою є вибір підходу прийняття рішень, від яких у подальшому залежатиме ефективність стратегії. Сучасне підприємство при прийнятті рішень, під час розробки стратегічного плану, знаходиться в стані невизначеності, дефіциту часу та інформації, потребує створення нових методик розрахунків, дозволяючи отримати прийняті результати в умовах вищезазначених обмежень, з можливістю коректувати прийняті рішення. За таких умов доцільно застосувати синергетичний підхід прийняття рішень. [4, с. 69]

Згідно з синергетичним підходом ринкове середовище має хаотичний характер тому підприємству, котре не знаходиться під «жорстким» управлінням, впродовж деякого проміжку часу притаманно самоорганізовуватись - виникає стійкий стан. Під час процесу самоорганізації підприємство як система набуває певних характеристик, тенденцій динаміки та закономірностей. За такої умови при прийнятті рішень характеристики та тенденції використовуються як аргументи на основі яких рішення приймаються.[3, с.167]

Найважливішим керуючим фактором є місцезнаходження організації в системі суспільного відтворення системи, яка керує формуванням цілей та стратегій досягнення.

Унаслідок отримуємо «технологічний вектор» досягнення мети, котрий дозволяє досягати раніше поставленої мети при змінних ресурсних обмеженнях. «Технологічний вектор» - це загальний напрям дій (кінцева мета) що поділяється на етапи реалізації, на кожному з яких

наявні різні варіанти розв'язання проблем, але в результаті має бути досягнена кінцева мета.

Виникнення синергетичного ефекту можемо прослідкувати на прикладі реалізації стратегії формування інноваційного потенціалу підприємства. Зв'язок між такого роду стратегією та синергетичним ефектом полягає у тому, що метою реалізації стратегії формування інноваційного потенціалу є ефективно залучення ресурсів та інновацій для отримання позитивного результату. Це і є синергетичний ефект, оскільки отриманий він у результаті поєднання певної кількості складових. Синергетичні процеси пов'язані з «розширенням вузьких місць», що мають місце в реальній практиці. Звідси, кількісне значення такого ефекту визначається за найбільш вузьким місцем, скажімо, обсягами випуску продукції, її якістю та безпечністю, швидкістю та масштабами реалізації тощо. Але це, що стосується ситуація з якої буде розпочинатися реалізація стратегія формування інноваційного потенціалу. Розроблення та реалізація такої стратегії покликані для того щоб вийти на новий, ефективніший рівень функціонування підприємства, який може стосуватися різних боків діяльності суб'єкта підприємництва: економічної, соціальної, екологічної, технологічної тощо.[4, с. 157]

Отже, для забезпечення ефективного стратегічного управління необхідно застосовувати механізм реалізації синергетичних можливостей, і на основі правил, характеристик та тенденцій приймати рішення. Також необхідно здійснювати контроль реалізації стратегій, ці завдання набувають певної специфіки, обумовленої тим, що стратегічний контроль спрямовується на з'ясування міри досягнення стратегічних цілей компанії за допомогою вибраної стратегії. Стратегічний контроль сфокусований на вирішенні питання, чи можливо у подальшому реалізувати певну стратегію і чи призведе процес її реалізації до намічених кінцевих результатів.[4, с. 134]

Література:

1. Ансофф І. Стратегічне управління: Пер. з англ. - М.: Економіка, 1989.- 563с.
2. Виханский О. С., Наумов А. И. Менеджмент: людина, стратегія, організація, процес. - М.: Економіка, 1995.- 416 с.
3. Шершньова З.Є. Стратегічне управління [Текст] - підручник / З.Є.

Шершньова. - 2-ге вид., перероб. і доп. - К.: КНЕУ, 2004. - 699 с

4. Теоретичні основи конкурентної стратегії підприємства [Текст]: монографія / за заг. ред. Ю.Б. Іванова, О.М. Тищенко. - Х.: ВД "ІНЖЕК", 2006. - 384 с.

КУШИК Володимир

слухач магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., викладач кафедри державного і муніципального управління Апостолюк О.З.)

СТРАТЕГІЯ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ: СУТНІСТЬ ТА ЗАВДАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ

В умовах функціонування ринкової системи господарювання і розвитку процесів глобалізації особливої актуальності набувають питання реалізації регіональної стратегії розвитку. Стратегія, як явище, вже тривалий час використовується, як інструмент розв'язання соціально-економічних проблем. Питання, що робити в довгостроковій перспективі, як керувати процесами життєдіяльності – є основними у світовій практиці, це стандарти європейських країн.

Стихийний розвиток регіонів нашої країни відходить вже в минуле, так як без визначення стратегічних цілей неможливо передбачити, як саме буде проходити процес розвитку, які зміни будуть відбуватися в майбутньому і як саме регіон буде реагувати на нові виклики. Щоб ефективно розвиватися, максимально використовувати свої сильні та розвивати слабкі сторони, вирізнятися на фоні країни, регіон мусить функціонувати згідно заздалегідь розробленої стратегії розвитку. В даному випадку стратегіє є маяком, який вказує найшвидший шлях розвитку регіону.

Стратегія регіонального розвитку – система заходів, спрямована на реалізацію довгострокових завдань соціально-економічного розвитку держави з врахуванням регіонального вкладу регіонів у розв'язання цих завдань, які визначаються реальними передумовами їх розвитку. Це суспільно підтримані і прийняті напрями розвитку регіону, включаючи його